ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **V. T. H. D.,** zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2017, č. j. 30 A 114/2016 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-60607-7/SO-2016, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 2. 2016, č. j. OAM-29017-21/DP-2015. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2, 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost stěžovatelky o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

[2] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 42/2015 - 42, jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že stěžovatelka platebním výměrem, který předložila spolu s přehledem a vyúčtováním Okresní správy sociálního

zabezpečení v Plzni (dále jen „OSSZ“), deklarovala celkový příjem po zdanění ve výši 145 200 Kč, tedy příjem daleko vyšší, než kterého ve skutečnosti v uvedeném roce dosáhla. Ve správním řízení bylo totiž zejména z výpovědi stěžovatelky zjištěno, že v roce 2014 pobývala na území České republiky pouze tři měsíce, přičemž si měsíčně vydělala 15 000 až 16 000 Kč, celkem si tedy vydělala pouze cca 45 000 až 50 000 Kč. Krajský soud rovněž souhlasil se závěry správních orgánů, které se týkaly posouzení dopadu jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Stěžovatelka do České republiky poprvé přicestovala v roce 2007 za účelem podnikání. V zemi svého původu má šestiletého syna, rodiče a sourozence. Se svým manželem stěžovatelka nežije. V době od 2. 4. 2014 do 28. 12. 2014 se stěžovatelka zdržovala ve Vietnamu u své rodiny a syna. S ohledem na uvedené skutečnosti tedy nemohlo dojít k zpřetrhání vazeb, které stěžovatelka má ve své domovské zemi; na území České republiky nemá stěžovatelka žádné rodinné příslušníky. Podle názoru krajského soudu tedy intenzitu dopadu rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatelky nelze považovat ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců za nepřiměřenou.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka krajskému soudu vytkla, že se nedostatečně a nesprávně vypořádal s žalobními námitkami, neboť se pouze ztotožnil s názorem žalované, jejíž rozhodnutí aproboval. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou dle názoru stěžovatelky nezákonná a nepřezkoumatelná, zatížil také krajský soud svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobní námitky proto zůstávají relevantní rovněž pro řízení o kasační stížnosti.

[6] Stěžovatelka dále namítla, že zpochybnění jejího platebního výměru správními orgány je založeno pouze na domněnkách. Správní orgány vycházejí pouze z výslechu stěžovatelky, aniž by jakkoli přihlédly k tomu, že stěžovatelka několik let řádně odváděla daně, platila sociální a zdravotní pojištění a podnikala v rámci zákona. Správní orgány se nijak nedotazovaly na to, zda práci podle smlouvy o dílo, jejímž předmětem byly montážní a kompletační práce pro TATUNG Czech, s. r. o., nevykonával někdo za stěžovatelku a stěžovatelce jako jednatelce takto neplynul pravidelný příjem. Podle stěžovatelky je v rozporu se smyslem právní úpravy úvaha, že nemohla dosáhnout čistého příjmu z podnikatelské činnosti, neboť na území České republiky byla v dotčeném roce tři měsíce. Stěžovatelka nebyla v pozici zaměstnance, ale byla osobou samostatně výdělečně činnou, což správní orgány nijak nerozlišují.

[7] Stěžovatelka dále zdůraznila, že její účetnictví pro ni zpracovávala jiná osoba. Ve spisovém materiálu však není její účetnictví nijak obsaženo, protože si je správní orgány nevyžádaly ani si nepředvolaly osobu, která ho zpracovávala. Bez tohoto zásadního podkladu nelze stěžovatelku napadat z účelového vytvoření platebního výměru. Správní orgány tedy nijak neprokázaly, že *„předložené účetnictví“* neodpovídá skutečnému příjmu stěžovatelky. Stěžovatelka nerozporuje, že *„nenese“* (správně zřejmě „nese“ – pozn. NSS) odpovědnost za správnost údajů ve svém daňovém přiznání, ale pokud správní orgány

pokračování

zpochybňují správnost těchto údajů, ačkoli věděly, že účetnictví stěžovatelky zpracovávala třetí osoba, měly učinit vše, aby v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zjistily skutečný stav věci.

[8] Dále stěžovatelka namítla, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s posouzením nepřiměřenosti rozhodnutí. Podle názoru stěžovatelky správní orgány bagatelizovaly 9 let, které na území České republiky stěžovatelka strávila a řádně zde podnikala. Žalovaný jen odkázal na její rodinný život, ale nijak se podrobněji nezabýval jejím soukromým životem (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Podnikání v České republice je přitom jediným možným výdělkem stěžovatelky, který slouží k obstarání finančních prostředků pro její obživu; touto skutečností se správní orgány nijak nezabývaly.

[9] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[10] Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, který neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho skutkové a právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Obdobné závěry platí rovněž pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů; žalovaná se rovněž vypořádala se všemi odvolacími námitkami, a to včetně otázky přiměřenosti dopadů zamítnutí žádosti stěžovatelky do jejího soukromého a rodinného života.

[15] Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti uvádí, v čem spatřuje nesprávnost posouzení provedeného krajským soudem, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. To, zda jsou postup a závěry krajského soudu a správních orgánů správné a zákonné, je předmětem posouzení dle § 103

odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016 - 25).

[16] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv byla stěžovatelce poskytnuta již individuálním projednáním její věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí správních orgánů. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek. Kasační stížnost stěžovatelky přitom z převážné části spočívá právě v takovém opakování.

[17] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala dne 19. 8. 2015 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. K žádosti jako doklad prokazující úhrnný měsíční příjem stěžovatelka doložila platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2014 a přehled předpisů a plateb vydaný Okresní správou sociálního zabezpečení v Plzni o výši uhrazeného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2014, podle nichž měl stěžovatelčin celkový čistý příjem v roce 2014 činit 145 200 Kč. Podle smlouvy o dílo, která měla být uzavřena mezi stěžovatelkou jako zhotovitelem a společností KNL, spol. s r. o. (dále jen „KNL“), jako objednatelem, dne 2. 1. 2014 se měla stěžovatelka zavázat provést na svůj náklad a nebezpečí pro objednatele zakázku (montážní a kompletační práce – předmět zakázky bude upřesněn ústní dohodou) od společnosti TATUNG Czech, s. r. o. (dále jen „TATUNG“), do 31. 12. 2014. Stěžovatelka rovněž předložila smlouvu o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků ze dne 2. 1. 2014, která měla být uzavřena mezi KNL jako nájemcem a stěžovatelkou jako podnájemcem. Dne 7. 12. 2015 byl v souladu s § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců proveden výslech stěžovatelky za účelem zjištění skutkového stavu věci, o kterém byl ve smyslu § 18 odst. 1 správního řádu sepsán protokol. Výslechu byl přítomen tlumočník. Stěžovatelka vypověděla, že poprvé přicestovala do České republiky v roce 2007 za účelem podnikání. Ve Vietnamu má šestiletého syna, rodiče a sourozence. Se svým manželem již několik let nežije. V době svého posledního povoleného pobytu, tj. od listopadu 2013, její podnikání spočívalo v tom, že pracovala na základě smlouvy o dílo uzavřené se společností KNL ve společnosti TATUNG v Plzni. Od ledna 2015 se stěžovatelka přestěhovala a pracovala na základě smlouvy o dílo uzavřené se společností KNL ve společnosti WITTE Nejdek, spol. s r. o. (dále jen „WITTE“). Ve společnosti TATUNG (výroba televizí) v době od listopadu 2013 a v roce 2014 pracovala jako montážní dělnice (kontrolorka). Pracovala pouze na denních směnách, někdy v sobotu. Práci jí přiděloval hlavně nějaký Čech – předák výrobní linky, kterému pomáhal nějaký Vietnamec. Na základě smlouvy se společností KNL dostávala peníze podle odpracovaných hodin. Na pracovišti byl čipový systém příchodů a odchodů. Na pracovišti pracovala na místě a stroji pronajatém od společnosti TATUNG a nyní od společnosti WITTE. Ve společnosti TATUNG si stěžovatelka vydělala 15 000 až 16 000 Kč měsíčně. Na základě smlouvy se společností KNL jako *„vyhotovitelka“* dostávala výplatu na účet a měsíčně dostala lístek, kolik hodin odpracovala, od čehož se odvíjela výše její výplaty. Za rok 2014 stěžovatelka podala daňové přiznání, přičemž jako doklady přiložila uvedené lístky. Stěžovatelka

pokračování

uvedla, že o zpracování daňového přiznání za rok 2014 požádala o pomoc *„nějakou Vietnamku“* (zná ji pod jménem N., je z Plzně), které dala podklady – lístky s počtem odpracovaných hodin a výplatou. Účetnictví si nechává zpracovávat jednou ročně, přičemž v roce 2014 měla příjem od společnosti TATUNG. V roce 2014 pracovala u společnosti TATUNG pouze od ledna do března, přičemž od 2. 4. 2014 do 28. 12. 2014 ve Vietnamu na dovolené u rodiny a za synem. Souhlasila s tím, že si v roce 2014 mohla při měsíčním příjmu 15 000 až 16 000 Kč vydělat celkem cca 45 000 až 50 000 Kč. K dalšímu dotazu stěžovatelka sdělila, že nedokáže vysvětlit, proč ke své žádosti doložila platební výměr za rok 2014 s celkovou částkou příjmu 175 120 Kč. Uvedla, že se na to zeptá osoby, která jí zpracovávala daňové přiznání.

[18] Podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit. Podle odst. 3 téhož se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 zákona o pobytu cizinců.

[19] Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

[20] Podle § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 4 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je na požádání povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Cizinec je dále povinen na žádost ministerstva předložit v případě změny podoby i fotografie.

[21] Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

[22] Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

[23] Podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo *údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.*

[24] K námitkám stěžovatelky je nejprve nutné zdůraznit, že je pravdou, že podle § 3 správního řádu jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Za tímto účelem opatřují podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 správního řádu). Rozhodující je právní a (zjištěný) skutkový stav v době vydání rozhodnutí. To ovšem stěžovatelku nezbavuje břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66). Současně je vhodné v této souvislosti zdůraznit, že v projednávané věci je přezkoumáváno správní řízení, které je ve smyslu § 44 a násl. správního řádu zahajováno na základě návrhu (žádosti) a uplatňuje se v něm zásada dispoziční.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů a krajského soudu o tom, že stěžovatelka ke své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná předložila spolu s přehledem a vyúčtováním OSSZ také platební výměr, v němž deklarovala svůj celkový čistý příjem ve výši 145 200 Kč, tedy značně vyšší, než kterého ve skutečnosti v uvedeném roce dosáhla. Především z výpovědi stěžovatelky bylo totiž zjištěno, že v roce 2014 pobývala na území České republiky pouze tři měsíce, přičemž si měsíčně vydělala 15 000 až 16 000 Kč, celkem si tedy vydělala pouze cca 45 000 až 50 000 Kč. Údaj o příjmu stěžovatelky je přitom údajem podstatným pro posouzení její žádosti [srov. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

[26] V této souvislosti nemohou obstát námitky stěžovatelky, že její účetnictví pro ni zpracovávala jiná osoba. Stěžovatelka měla nepochybně možnost nechat si své účetnictví a daňové přiznání zpracovat jinou osobou, ale je to právě stěžovatelka, která nese odpovědnost za správnost údajů v něm uvedených. Správnost údajů uvedených v jejím daňovém přiznání přitom ostatně vyvrátila ve své výpovědi sama stěžovatelka, která si s ohledem na rozdíl ve výši skutečně dosažených příjmů a příjmů deklarovaných v daňovém přiznání nutně musela být vědoma, že příjmy uvedené v daňovém přiznání nemohou odpovídat skutečnosti, a to i s přihlédnutím k tomu, že po většinu roku 2014 pobývala ve Vietnamu, a nikoli v České republice. Z uvedeného důvodu by bylo také nadbytečné provádět svědecký výslech osoby, která údajně pro stěžovatelku zpracovávala účetnictví a

vypracovala daňové přiznání za rok 2014. Ostatně stěžovatelka tuto osobu identifikovala zcela nedostatečně, takže by si tuto osobu správní orgány ani nemohly případně předvolat.

[27] V této souvislosti není důvodná ani námitka stěžovatelky, že si správní orgány nevyžádaly její účetnictví. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně výzvou ze dne 7. 10. 2015 stěžovatelku vyzval k doložení dokladů prokazujících provozování živnosti nebo výkon jiné podnikatelské činnosti na území České republiky za období od 1. 11. 2013 do doby převzetí této výzvy a uvedl, že výkon podnikatelské činnosti může prokázat např. předložením obchodních smluv, účetních evidencí a faktur za uvedené období. Stěžovatelka přes tuto výzvu svou účetní evidenci nepředložila a ve své výpovědi uvedla, že podklady pro zpracování svého daňového přiznání předala již uvedené osobě „*N. z Plzně*"; s ohledem na nedostatečnou identifikaci této osoby si správní orgány tedy stěžovatelčino účetnictví od této osoby vyžádat ani nemohly. Nadto by provádění uvedených důkazů bylo pro rozhodnutí ve věci nadbytečné, neboť již stěžovatelčinou výpovědí bylo prokázáno, že deklarované údaje o jejím čistém příjmu v roce 2014 neodpovídají skutečnosti.

[28] Nelze přisvědčit ani kasační námitce stěžovatelky, že správní orgány se měly zabývat otázkou, zda za ni práci dle uzavřené smlouvy o dílo nevykonávala jiná osoba. Stěžovatelka totiž ve své výpovědi nic takového ani náznakem nezmínila. Naopak z její výpovědi, jakož i z jí doložených dokladů (smlouvy o dílo, smlouvy o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků), je zřejmé, že tyto práce (montážní dělnice) vykonávala nejen v roce 2014, ale i dříve a v roce 2015 vždy osobně; správní orgány tedy neměly důvod klást v tomto směru stěžovatelce další dotazy. V této souvislosti je také třeba zdůraznit, že ani v kasační stížnosti stěžovatelka netvrdí, že by nějaké konkrétní osoby (individualizované např. jménem a příjmením) za ni dotčenou práci v rozhodném období vykonávaly; stěžovatelka pouze zcela obecně namítá, že tuto skutečnost měly správní orgány zjišťovat.

[29] Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné zdůraznit, že stěžovatelka měla možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 1 a 3 správního řádu). Stěžovatelka se k výzvě k podkladům rozhodnutí nevyjádřila, přestože již v této době byla zastoupena svým právním zástupcem, který se s těmito podklady seznámil. Pokud tohoto svého práva nevyužila, nelze přičítat k tíži správním orgánům, že vycházely toliko z podkladů, které shromáždily.

[30] S ohledem na výše uvedené tedy nelze přisvědčit stěžovatelce v tom, že by správní orgány rozhodovaly toliko na základě vlastních domněnek, ani že ji správní orgán I. stupně měl vyzvat k odstranění vad žádosti, pokud vykazovala nedostatky. Správní orgány zjistily stav věci (§ 3 správního řádu), o kterém neměly pochybnosti. Za tímto účelem si opatřily dostatek podkladů, které jsou součástí správního spisu [žádost stěžovatelky, platební výměr stěžovatelky na daň z příjmů fyzických osob za rok 2014, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2014 a přehled předpisů a plateb za rok 2014 vyhotovený OSSZ, výpočet úhrnného měsíčního příjmu stěžovatelky, materiály cizinecké evidence, výpis z obchodního rejstříku společnosti WITTE Nejdek, spol. s r. o., výpis

z živnostenského rejstříku stěžovatelky, smlouva o ubytování uzavřené mezi WITTE jako ubytovatelem a KNL jako ubytovaným, potvrzení o zajištění ubytování, smlouvy mezi KNL jako nájemcem a stěžovatelkou jako podnájemkyní o podnájmu nebytových prostor – části výrobních prostor a pracovních nástrojů, strojního zařízení a pracovních pomůcek, smlouvy o dílo mezi KNL jako objednatelem a stěžovatelkou jako zhotovitelkou (zakázky od TATUNG) atd.]. Zákon o pobytu cizinců z povahy věci nezakládá cizinci nárok na to, aby bylo jeho žádosti o prodloužení trvání povolení k dlouhodobému pobytu vždy vyhověno. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že žádosti stěžovatelky není možné vyhovět z důvodu existence překážky prodloužení pobytu [§ 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2, 3 a 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], neboť bylo prokázáno, že deklarovaný údaj o jejím příjmu neodpovídá skutečnosti, přičemž se jedná o údaj podstatný pro posouzení její žádosti, nezbylo, než její žádost zamítnout.

[31] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku týkající se údajné nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí správních orgánů do rodinného a soukromého života stěžovatelky podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (§ 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

[32] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[33] Otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí správních orgánů do rodinného a soukromého života stěžovatelky ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se správní orgány i krajský soud dostatečně zabývaly. Nejvyšší správní soud přitom musí s jejich závěry souhlasit, neboť stěžovatelka na území České republiky pobývala zjevně pouze za účelem výkonu výdělečné činnosti, na území České republiky si (kromě pracovních vztahů) žádné jiné vazby nevybudovala. Žalovaný v této souvislosti také „na okraj“ poznamenal, že „podnikatelská činnost“ stěžovatelky má spíše povahu závislé práce. Z výpovědi samotné stěžovatelky je přitom zřejmé, že její veškerý soukromý a rodinný život se odehrává ve Vietnamu, kde se nachází její nezletilý syn, rodiče a sourozenci. Na uvedených závěrech nic nemůže změnit ani délka pobytu v České republice, placení daní a dalších dávek stěžovatelkou. Tyto skutečnosti samy o sobě nemohou bez přistoupení dalších okolností znamenat vytvoření takových vazeb, z nichž by bylo možné dovodit nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatelky. Totéž platí o argumentaci stěžovatelky, že výdělečnou činností na území České republiky si zabezpečovala prostředky pro své živobytí (a zřejmě také přinejmenším pro svého syna), přičemž se jednalo o její jediný příjem. Ani tuto skutečnosti však při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatelky ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců bez přistoupení dalších skutečností zohlednit nelze, neboť stěžovatelka si prostředky pro obživu své rodiny může zajišťovat, byť zřejmě obtížněji, i v zemi svého původu (Vietnamu).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. dubna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu